

Rode waas

<Michael>: Ik wist dat ze iets uit zou gaan halen. En Kat kennende, zou het iets creatiefs zijn. Maar dit keer had ze zichzelf overtroffen.

Het moet haar zeker een hele middag, twee inktpatronen en een halve pot gel gekost hebben. Het schetterde me tegemoet toen ik thuiskwam van het voetbal, in pornoroze vleeskleuren.

Je had het werk dat erin zat, kunnen bewonderen en misschien had ik dat – stiekem – ook gedaan, als Peter en Stijn er niet bij waren geweest.

Peter en Stijn zijn voetbalvrienden. Geen vrienden-voorhet-leven die er bijvoorbeeld hun mond over houden als je een blauwtje gelopen hebt. Nee, het zijn vrienden die dat binnen de kortste keren aan de hele club doorvertellen.

Zodoende had ik het niet slechter kunnen treffen, die middag.

‘Christus, man, wat heb jij op je raam geplakt?’

Ik zet mijn fiets in de garage, haal mijn sporttas van de bagagedrager en loop op mijn gemak terug naar Peter en Stijn die op de oprit omhoog staan te staren. Zalig zijn de onwetenden.

‘Rukker, wat heb je nou gedaan? Ben je een bordeel begonnen zonder ons d’r over te vertellen?’

‘We zijn je maten! We verdienen een rondje van de zaak, man!’

Ik lach dommig mee ... tot ik het raam van mijn kamer zie.

Het was een complete tietenexplosie. Elke centimeter van mijn slaapkamerraam was beplakt met internetnaakt. Borstvergrotingen waar je ook keek. Schaamhaar in alle vormen en kleuren. Tepelpiercings van het formaat sleutelhanger. *Waar had ze het allemaal vandaan?* En daartussen ...

Ik knipper met mijn ogen. Achter me hoor ik Peter en Stijn loeien als twee bronstige stieren. Ja, daar tussen de uitgeprinte blootfoto’s hangen inderdaad zeven tot de helft gevulde condooms.

Michael Rozenbergs wekelijkse productie, lees ik op een vel printerpapier dat erboven is geplakt.

Michael ... Rozenbergs ... wekelijkse ... productie.

Bij elk woord springt er een zekering in mijn hoofd.

Dat hangt er al – god-mag-het-weten – *uren*. Iedereen die

langs ons huis komt, kan het zien. Peter en Stijn *hebben* het gezien. Heel FC Kreekrijk gaat hier nog jaren over napraten.

Ik ervaar het beruchte, rode waas waarmee moordenaars zich vrijpleiten. Ik gooi mijn sporttas over mijn schouder en storm het huis binnen. Ik neem de trap in drie sprongen. In mijn kamer heb ik nog geen seconde nodig om de prints van mijn raam te trekken.

Ik brul tegen Peter en Stijn dat ze moeten oprotten, dat er niets te zien valt en dat ik ze bij de volgende match onder het gras zal schoppen als ze hier ook maar met één iemand over durven te praten.

Dan draai ik me om, de slinger condooms in mijn handen en denk: ik wurg haar.

<**Katleen**>: Ik had hem natuurlijk de trap op horen denderen. Hij was witheet, zoveel was duidelijk.

Ik drink mijn glas cola leeg en zet het tevreden terug op de keukentafel, naast de pot kleurloze gel die ik gebruikt heb om de condooms te vullen.

Van boven hoor ik het geluid komen van papier dat wordt verscheurd. Ik sta op en loop naar de gang.

Genietend van het feit dat ik de situatie onder controle heb, wacht ik op Michaels oerkreet: ‘Kááát!’

‘Wat is er?’ vraag ik liefjes en begin tergend langzaam de trap te beklimmen. Fatale fout.

<**Michael**>: ‘Wat is er?’ vraagt ze. ‘Vind je ze niet mooi?’

Ik zie haar daar staan halverwege de trap, met het air van een meid die nog nooit een vibrator op haar bord heeft gevonden. De laatste stop slaat door.

Ik pak het eerste waar ik mee kan smijten en dat is toeval-
lig mijn sporttas.

Waar ik niet bij stilsta, is dat zo’n tas gevuld met voetbal-
schoenen en beenbeschermers behoorlijk kan aankomen.

<**Katleen**>: Ik heb geen kans om opzij te springen. Vijf kilo bezwete voetbalspullen suist naar beneden en treft me vol in het middenrif, voor ik ook maar ‘Hé!’ kan roepen.

De tas komt zo hard aan dat ik wankel. Ik hel achterover en begin te vallen en vanaf dat moment heb ik alle tijd.

*Shit, ik donder van de trap, denk ik terwijl ik akelig lang-
zaam achterover val. Dat moet pijn gaan doen, straks.*

Ik heb negen treden de tijd om me alle gecompliceerde
breuken voor te stellen die ik ooit in ziekenhuisseries heb
gezien.

Katleen tot haar nek toe in het gips. Katleen in een rol-
stoel. Katleen in coma. Allemaal mogelijkheden.

En dan raak ik de vloer.

<**Michael**>: Katleen smakt op de grond met een gil die

de ruiten doet trillen. Daarna wordt het stil. En het blijft stil. Doodstil.

Niets brengt je zo snel bij je positieven als het vermoeden dat je net je eigen zus hebt vermoord.

Ik ren de trap af, kniel naast haar en roep: ‘Kat, Kat, leef je nog?’

‘Aah!’ zegt ze en ik voel me wee worden van opluchting, want, hallo zeg, je zus blijft wel je zus.

En afgezien van dat, ik heb geen zin om de gevangenis in te moeten voor die bitch.

‘Heb je pijn? Doet het pijn? Zeg eens, Kat!’

‘Ntulluk hebbik pnn.’

‘Wat?’

‘Natuurlijk heb ik pijn, oetlul!’

Goed, ze is kwaad. Kan ik inkomen. Ik blijf de vriendelijke verpleger: ‘Waar doet het pijn? Kun je overeind komen? Moet ik een dokter bellen?’

Katleen gaat voorzichtig zitten en masseert haar ribben. Ze schudt versuft met haar hoofd. Dan gaan opeens haar ogen wijd open. ‘Jij hebt me van de trap geduwd!’

Zoals ze het zegt, klinkt het als moord met voorbedachten rade.

‘Nee, ik gooide mijn tas en jij viel.’ Ik probeer me niet vrij te pleiten, maar *zo* is het gegaan.

Katleen spert haar ogen nog verder open. Ik begin te vre-

zen dat ze hard op haar hoofd is terechtgekomen. Ze ziet eruit als ... nou ja, als iemand die hard op zijn hoofd is terechtgekomen.

‘Jij ongelofelijke ... ongelofelijke...’

‘Katleen, ik ga de dokter bellen.’

‘Je wilde me *vermoorden!*’

‘Katleen, ik bel *nu* de dokter.’

Ik wil opstaan, maar op dat moment vergaat zeer plaatselijk de wereld. Ter hoogte van mijn gulp ongeveer. Kat heeft haar knie in mijn kruis geplant.

Van wat er de daaropvolgende minuut gebeurt, maak ik niet veel bewust mee.

<Katleen>: Hij was gestoord. Dat wist ik al sinds hij me met mijn neus door die zandtaartjes had gehaald. Maar dat hij er ook gevaarlijk bij was, dat was nieuw.

Creperend van de pijn zie ik de krantenkoppen voor me: **FAMILIEDRAMA IN KREEKRIJK – 15-JARIGE VERMOORDT ZUS – Dader: Ze irriteerde me. – SLACHTOFFER VIBRATORMOORD BEGRAVEN.**

Dat gebeurt *niet!* neem ik me voor. Ik verbijt de pijn in mijn nek en doe wat ze me op zelfverdediging geleerd hebben.

Een knietje: kleine moeite, groot effect. Michael stort kermend op de grond. Ik grijp mijn kans om te

ontsnappen. Niet dat dat snel gaat. Ik strompel de gang door. Afgaande op de pijn heb ik minstens vijf ribben gebroken.

Met moeite weet ik de keuken te bereiken en dan staat Michael ook weer op zijn benen. Voorovergebogen, met X-benen, hobbelt hij met verbazend hoge snelheid richting keuken. Ik verschans me achter de tafel, maar weet dat ik daar niet veilig zal zijn. Zelfverdediging. Ik pak het eerste wapen dat me voor handen komt. En laat dat nou net het grote vleesmes zijn.